

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **V. B.**, zastoupená JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2018, čj. 41 Ad 3/2017-45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **2 600 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalované byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalované č. I a č. II, čj. 1-2R-24.82016-426/X, ze dne 24. 8. 2016 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Rozhodnutím I. stupně č. I byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod od 22. 6. 1981 do 19. 9. 2002, neboť v této době nebyla plně ani částečně invalidní.

[3] Rozhodnutím I. stupně č. II byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalobkyně sice byla posudkem Okresní správy

sociálního zabezpečení Jihlava (dále jen „OSSZ“) ze dne 18. 7. 2016 uznána od 20. 9. 2002 částečně invalidní a od 14. 6. 2016 invalidní v druhém stupni invalidity (pokles její pracovní schopnosti činil 55 %), ale nezískala potřebnou dobu pojištění, takže jí nárok na invalidní důchod nevznikl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u krajského soudu, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítá, že žalovaná ani krajský soud neprovedli řádné šetření ke zjištění trvání jejího nepříznivého zdravotního stavu. Z tohoto důvodu nebylo možné zpochybnit posouzení naplnění podmínky dle § 38 zákona o důchodovém pojištění, tj. získání potřebné doby pojištění. Stěžovatelka uvedla, že její vrozené psychické problémy je nutné hodnotit pohledem tehdy účinné právní úpravy provedené zákonem č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Na tom nic nemění skutečnost, že s ohledem na poměry a přístup státu k zaměstnanosti stěžovatelka neřešila svůj zdravotní stav a nepodala žádost o invalidní důchod (stěžovatelka nedisponuje potřebnými rozumovými dovednostmi a ani ji nikdo nemohl zastoupit). V této souvislosti je rozhodující nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky, který trvá již od jejího narození. Stěžovatelka proto požadovala za prvořadě vyřešení otázky, zda se v jejím případě jedná o postupně získávaný, anebo trvalý (vrozený) zdravotní stav; v posledně uvedeném případě by byla dána invalidita stěžovatelky nejméně od data její plnoletosti, tj. od 22. 6. 1981. Proto také navrhovala, aby byl k posouzení jejího zdravotního stavu, stupně jejího postižení, včetně zjištění, zda její postižení je vrozené (trvalé), anebo získané teprve v průběhu života, vypracován znalecký posudek.

[7] Důkaznímu návrhu stěžovatelky na vypracování znaleckého posudku však nebylo vyhověno, čímž byla porušena zásada rovnosti stran a zasaženo právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Krajský soud totiž vyhověl pouze žalované, která na základě jeho žádosti vypracovala posudek, z něhož napadený rozsudek vychází. Stěžovatelka zdůraznila, že krajský soud nezohlednil, že systém posuzování zdravotního stavu žadatelů o invalidní důchod, kontrola a revize správních rozhodnutí, se odehrává v jedné „*správní linii hierarchie správních orgánů*“ (k tomu stěžovatelka odkázala na náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16).

[8] Dále stěžovatelka vytkla, že žalovaná a následně ani krajský soud se řádně nevypořádal s její důkazní nouzí. Vzhledem k zdravotnímu stavu stěžovatelky, který ji znemožňuje vlastními silami si opatřit potřebné podklady, bylo pochybením žalované, pokud si sama potřebné podklady nevyžádala od jiných orgánů státní správy. Stěžovatelka se narodila v roce 1963, tj. veškeré její záznamy týkající se jejího vzdělání a zdravotního stavu (zdravotní záznamy) byly evidovány a archivovány.

[9] Stěžovatelka dále namítla nesprávně provedené zjištění a vyhodnocení jejího zdravotního stavu, jehož „*klasifikace*“ je podstatou sporu. Z posouzení zdravotního stavu stěžovatelky posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí plyne, že byly posuzovány různé podklady. V průběhu doby byla invalidita stěžovatelky hodnocena různými stupni poklesu pracovní schopnosti (resp. zdravotní způsobilosti). Z provedeného hodnocení není podle stěžovatelky zřejmé, které posouzení jejího zdravotního stavu je správné a objektivní. Posouzení zdravotního stavu stěžovatelky vychází především z citace předchozích stanovisek. Posudková

pokračování

komise tedy dle stěžovatelky zhodnotila také její zdravotní stav před rokem 1990 na základě nedostatečných písemných podkladů a vycházela jen ze skutečnosti, že stěžovatelka nebyla invalidní, resp. nebyla jí invalidita přiznána. V té době ovšem žalobkyně o přiznání invalidity z objektivních důvodů požádat nemohla. Při hodnocení skutečného zdravotního stavu stěžovatelky jsou závěry posudkové komise také v přímém rozporu s rozsudky Okresního soudu v Olomouci ze dne 3. 4. 1986, čj. Nc 551/83-90, a ze dne 22. 4. 1986, čj. Nc 95/8/85-42, Sen 232/85, které se rovněž zabývaly zdravotním stavem stěžovatelky.

[10] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu i napadená správní rozhodnutí.

[11] Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti a po rekapitulaci správního řízení uvedla, že z posudku PK MPSV ze dne 20. 7. 2017 plyne, že osobnost stěžovatelky vlivem prostředí, v němž žije, postupně degradovala až do úrovně lehké mentální retardace s ohledem na měnící se socioekonomické podmínky. Uvedený posudek považuje žalovaná za objektivní a přesvědčivě zpracovaný na podkladě dostačující zdravotnické dokumentace včetně doložených odborných nálezů.

[12] Dále žalovaná uvedla, že součástí spisové dokumentace stěžovatelky je její žádost o invalidní důchod podaná dne 1. 6. 2016. Na její druhé straně v rubrice přehledu o činnostech a náhradních dobách od ukončení povinné školní docházky až do dne podání žádosti o důchod, stěžovatelka uvedla dobu pojištění od 1. 9. 1981 do 30. 4. 2000 a k jejímu zhodnocení zcela odkázala na doby pojištění, které má žalovaná ve své evidenci. K období od roku 1990 stěžovatelka zároveň uvedla, že byla vedena v evidenci Úřadu práce. K veškeré prokázané době pojištění stěžovatelky pak žalovaná odkázala na žalobou napadené rozhodnutí a zdůraznila, že v řízení o žalobě stěžovatelka nevznesla námitku proti hodnocení způsobu zhodnocení doby pojištění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstatou argumentace stěžovatelky je, že její zdravotní postižení je vrozené a trvalé a v jeho důsledku byla invalidní ještě před dosažením 18 let; invalidita jí nebyla uznána jen proto, že právě v důsledku svého nepříznivého zdravotního stavu nebyla schopna podat příslušnou žádost.

[15] NSS úvodem konstatuje, že posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Ve správním řízení o dávce podmíněné zdravotním stavem posuzuje zdravotní stav Česká správa sociálního zabezpečení [§ 5 písm. i) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci provádění sociálního zabezpečení]. Podrobně upravuje postup při posuzování zdravotního stavu § 8 téhož zákona, který stanoví povinnost a oprávnění okresní správy sociálního zabezpečení vypracovat posudek o tom, zda zdravotní stav žadatele o dávku odůvodňuje její poskytnutí (§ 8 odst. 7 zákona o organizaci provádění sociálního zabezpečení). Při posuzování invalidity vychází okresní správa sociálního zabezpečení zejména z nálezu ošetřujícího lékaře, popřípadě výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy (§ 8 odst. 8 zákona o organizaci provádění sociálního zabezpečení).

[16] Ani v řízení před správním soudem si soud nemůže učinit úsudek o zdravotním stavu a pracovní schopnosti účastníka řízení sám. Podle § 4 odst. 2 zákona o organizaci provádění sociálního zabezpečení posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona o organizaci provádění sociálního zabezpečení) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství.

[17] Z výše uvedeného je zřejmé, že činnost posudkových komisí a posudkových lékařů upravuje zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Výhrady stěžovatelky jsou tedy namířeny přímo proti znění zákona, který tuto situaci předpokládá. Soulad citované právní úpravy s ústavním pořádkem potvrdil opakovaně Ústavní soud (viz například nálezy ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II US 92/95, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR svazek 4 pod č. 72). Tato námitka proto není důvodná.

[18] NSS dále souhlasí s krajským soudem, že v případě stěžovatelky nebylo zapotřebí provádět další dokazování za účelem zjištění průběhu a vývoje jejího zdravotního stavu a poklesu pracovní schopnosti, a to především stěžovatelkou navrženým znaleckým posudkem z oboru posudkového lékařství. Posudek PK MPSV, který byl vypracován v řízení před krajským soudem, totiž zcela splňuje požadavky celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, které jsou na něj kladeny.

[19] Krajský soud správně konstatoval, že posudek byl vypracován na základě nejen odborných lékařských nálezů, ale také s přihlédnutím k obsahu rozsudků Okresního soudu v Olomouci, na něž se stěžovatelka odvolává. Podle posudkové komise se zdravotní stav stěžovatelky postupně vyvíjel a nebyl předtím, než dovršila 18 let, a ani později stále stejný. Závěr posudkové komise, že pokles stěžovatelčiny schopnosti soustavné výdělečné činnosti nebyl do září 2002 takový, aby odpovídal jakémukoli stupni invalidity, vychází z komplexního posouzení. Posudková komise nijak nezpochybnila vrozenou úroveň intelektových schopností ani charakter osobnosti stěžovatelky. Lze přisvědčit žalovanému, že z posudku PK MPSV je zřejmé, že osobnost stěžovatelky postupně především vlivem prostředí a měnícími se socioekonomickými podmínkami, v nichž žila a žije, postupně degradovala až do úrovně lehké mentální retardace. V roce 1991 byla u stěžovatelky zjištěna jen lehká slabomyslnost, která byla z posudkového hlediska bez dopadu na vykonávání pracovní činnosti, která by odpovídala stěžovatelkou dosaženému vzdělání (vyučená švadlena). Posudková komise zohlednila také pracovní anamnézu stěžovatelky, která po svém vyučení v roce 1981 pracovala až do roku 1989 v dělnických profesích. V letech 1990 a 1991 byla stěžovatelka po určitou dobu ve výkonu trestu odnětí svobody, poté pracovala jen příležitostně a od roku 2000 nepracuje; je vedena na úřadu práce. Zohledněny byly také osobní poměry stěžovatelky, snížená úroveň jejích sociálních dovedností a zhoršené ovládací schopnosti.

[20] Posudková komise dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní činnosti je snížený intelekt. V souvislosti s vývojem zdravotního stavu stěžovatelky pak posudková komise konstatovala, že stěžovatelka nebyla od 22. 6. 1981 do 30. 9. 1988 plně ani částečně invalidní

pokračování

dle § 25 odst. 3 a 4 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, byla i při svém dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna vykonávat dosavadní i stejně kvalifikované zaměstnání bez zvlášť ulehčených pracovních podmínek. Stěžovatelka se nepovažovala ani za částečně invalidní podle § 32 odst. 3 uvedeného zákona, protože její zdravotní stav jí značně neztěžoval obecné životní podmínky. Stěžovatelka nebyla ani v době od 1. 10. 1988 do 31. 12. 1995 invalidní dle § 29 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení, ani částečně invalidní dle § 37 odst. 2, 3 téhož zákona. Byla schopna vykonávat soustavné zaměstnání bez podstatného poklesu výdělku, v plném pracovním úvazku, bez nebezpečí vážného zhoršování zdravotního stavu a zdravotní stav jí značně neztěžoval obecné životní podmínky. Rovněž v době od 1. 1. 1996 do 19. 9. 2002 stěžovatelka nebyla plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nebyla ani částečně invalidní dle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona. Stěžovatelka byla částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění teprve v době od 20. 9. 2002 do 31. 12. 2009, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky odpovídal postižení uvedenému v kapitole V, položce 6 písm. a) příl. č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 40 %. Od 1. 1. 2010 až do data vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla stěžovatelka invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Jedná se o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona, neboť stěžovatelce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 45 %. V této hranici byl zohledněn také dlouhodobý stav stěžovatelky jako uchazečky o zaměstnání a její neschopnost využít dosažené vzdělání.

[21] Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že z provedeného hodnocení není zřejmé, které posouzení jejího zdravotního stavu je správné a objektivní. V posudku PK MPSV necitovala pouze předchozí rozhodnutí žalované, ale vycházela také z dalších podkladů, které se vztahovaly ke zdravotnímu stavu stěžovatelky za období několika let (např. z posudku OSSZ Olomouc ze dne 21. 9. 1990, záznamu o jednání OSSZ - MUDr. J. S. ze dne 17. 5. 1991, psychiatrického vyšetření MUDr. D. J. ze dne 22. 4. 1991, zprávy z psychiatrické hospitalizace ze dne 11. 7. 1996, záznamu o jednání z MSSZ Brno - MUDr. S. ze dne 13. 6. 1996, psychiatrického vyšetření ze dnů 8. 10. 2002 a 14. 6. 2016, psychologického vyšetření PhDr. M. M. ze dne 20. 9. 2002, posudku OSSZ Jihlava ze dne 17. 10. 2002 atd.). Ze všech těchto podkladů je zřejmé, že stěžovatelčin zdravotní stav se nejméně od roku 1990 do roku 2017, kdy byl zpracován posudek v této věci, postupně zhoršoval. V důsledku tohoto neblahého vývoje byl zdravotní stav a pokles pracovní schopnosti stěžovatelky logicky hodnocen různě. V posudku uvedená zjištění z jeho jednotlivých podkladů přitom na sebe navazují a nevykazují rozpory. Především nelze dovodit, že by datum prvního zjištění (tehdy částečné) invalidity stěžovatelky ke dni 20. 9. 2002 a předchozí neuznání její invalidity bylo nějak náhodné, např. proto, že dříve si stěžovatelka nebyla schopna podat příslušnou žádost. Nebyla-li stěžovatelka (ani částečně) invalidní v roce 1990 (viz zjištění učiněná z posudku OSSZ Olomouc ze dne 21. 9. 1990) a poté dalších cca 12 let, je zcela racionální posudkový závěr, že o její invaliditě před rokem 1990 hovořit nelze.

[22] V této souvislosti není ani přiléhavý odkaz stěžovatelky na náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, který vychází z jiného skutkového stavu a na případ stěžovatelky jej aplikovat nelze. Ve věci posuzované Ústavním soudem byl totiž posudek PK MPSV shledán nepřesvědčivým a bylo v něm rovněž konstatováno, že datum návštěvy u lékaře je datem nahodilým, který ještě nevypovídá o skutečném vzniku onemocnění, které mělo za následek vznik invalidity. O takový případ se ovšem v případě stěžovatelky nejedná, jak je zřejmé z výše popsané historie.

[23] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že závěry posudkové komise jsou v rozporu s citovanými rozsudky Okresního soudu v Olomouci. Z těchto rozsudků, jimiž byla stěžovatelka zbavena rodičovských práv ke svým dětem, u nichž byla zároveň nařízena ústavní výchova, sice vyplývá, že stěžovatelka nepochybně nebyla schopna o své děti pečovat (stěžovatelka se mj. prakticky po celý svůj život zdržovala v komunitě sociálně slabých a „nepřízřusobivých“ osob a měla špatnou pracovní morálku). Neschopnost stěžovatelky pečovat o své děti a její špatnou pracovní morálku však nelze ztotožňovat s úrovní její pracovní schopnosti. Z posudku PK MPSV je přitom zřejmé, že problémem stěžovatelky nebyla její neschopnost pracovat v rámci svého dosaženého vzdělání, ale spíše v jejím odhodlání někam jít a nastoupit do zaměstnání (viz např. zjištění učiněná z posudku OSSZ Olomouc ze dne 21. 9. 1990 a ze záznamu o jednání MSSZ Brno ze dne 13. 6. 1996).

[24] NSS tedy konstatuje, že z posudku je zřejmé, že PK MPSV při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a poklesu její pracovní schopnosti zohlednila všechny okolnosti nezbytné pro její závěry a NSS se shoduje se žalovanou a krajským soudem, že posudek byl přesvědčivě a objektivně zpracován na podkladě dostačující dokumentace.

[25] Námitku, že žalovaná se řádně nevyřádala s důkazní nouzí na straně stěžovatelky, uplatnila stěžovatelka až v kasační stížnosti. V žalobě taková námitka uplatněna nebyla, ačkoli stěžovatelce nic nebránilo ji vznést, proto se jedná o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[26] S ohledem na okolnosti nyní projednávané věci NSS přesto nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí poznamenává, že již v žalobě stěžovatelka uvedla, že Ing. V. B. (zmocněnec stěžovatelky v řízení před krajským soudem i žalovanou) po její zdravotnické dokumentaci pátral a zjistil, že byla přibližně od roku 1963 do konce roku 1989 v evidenci OÚNZ Olomouc. Ošetřující lékař stěžovatelky již před lety zemřel a její zdravotní záznamy byly předány do archivu OÚNZ v Olomouci. Zmocněnec stěžovatelky však bylo řečeno, že během povodní v roce 1997 byl tento archiv zcela zničen. Jediné písemné podklady o způsobu života stěžovatelky jsou výše citované rozsudky Okresního soudu v Olomouci. Stěžovatelka ví, že chodila do zvláštní školy a že snad absolvovala v učebním oboru šička, ale už ani neví kde. Již ze skutkových tvrzení samotné stěžovatelky je tedy zřejmé, že žalovaná by si objektivně ani nemohla v rámci své odpovědnosti za zjištění skutkového stavu dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, další podklady vyžádat. Zároveň přitom platí, že i když je řízení zahájené z moci úřední ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, *„nezbavuje to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).

[27] Nelze přisvědčit ani kasační námitce, že tyto podklady měl vyžádat, popř. po nich pátrat, krajský soud. Na řízení před krajským soudem se nevztahuje zásada materiální pravdy a zásada vyšetřovací. NSS zdůrazňuje, že obsah, rozsah a kvalita žaloby (či kasační stížnosti) předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalobce je povinen v žalobě explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a vymezit tak rozsah přezkumu správním soudem (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Obsah žaloby tak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti správního soudu, ale i obsah jeho rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce (v projednávané věci stěžovatelku). Takovým postupem by přestal být nestranným

pokračování

rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta.

[28] Závěrem NSS pro úplnost dodává, že nemůže přisvědčit žalované, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem neuplatnila námitku zhodnocení doby pojištění. Součástí podstaty sporu je totiž právě otázka, zda se na stěžovatelku má vztahovat požadavek na potřebnou dobu pojištění (výslovně viz návrh rozhodnutí obsažený v žalobě). Zodpovězení této otázky přitom stěžovatelka kladla do souvislosti s datem vzniku své invalidity a její námitky nebyly shledány důvodnými. Jinak nelze než souhlasit se žalovanou, že součástí správního spisu je rovněž žádost stěžovatelky o invalidní důchod, kterou podala dne 1. 6. 2016, v níž stěžovatelka uvedla dobu pojištění od 1. 9. 1981 do 30. 4. 2000 a k jejímu zhodnocení odkázala na doby pojištění, které má žalovaná ve své evidenci. Dále zde stěžovatelka uvedla, že v určitých časových obdobích od roku 1990 byla vedena v evidenci úřadu práce. Prokázaná doba pojištění je uvedena na evidenčním listu důchodového pojištění, který je součástí rozhodnutí I. stupně. K těmto dobám ovšem stěžovatelka (s výjimkou stěžejní námitky týkající se jejího zdravotního stavu) nic konkrétního nenamítala.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[31] Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou, která jí byla ustanovena usnesením NSS ze dne 13. 2. 2018. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Zástupci NSS přiznal odměnu za dva úkony právní služby po 1 000 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti] a dále 2 × 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 2), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 2 600 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. května 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu